

LYKKEGAARDS NAVLE

AF
MORTEN
LYKKEGAARD

ILLUSTRATION
SØREN
MOSDAL

EN VERITABEL KATASTROFE

Det utænkelige er sket. Vi står i Ystad på vej til at borde færgen til Rønne da min kæreste pludselig kommer i tanke om at hun har glemt sine briller i Bornholmerbussen. Der er få minutter til færgen afgår, og om blot få sekunder triller bussen sikkert tilbage mod København med hendes uvurderlige, halvskæve briller vuggende hjælpeløst et sted under sæderne.

Hun styrter ned ad trappen og ud igennem porten, imens et ubændigt raseri overvælder mig. Hvordan i hede hule helvede kunne hun glemme dem?! Er hun slet ikke klar over hvad et par nye briller koster?? Ved rampen til færgen står min mor og tripper nervøst. Flere minutter passerer, og intet sker. Det lover ikke godt.

I samme øjeblik hun træder ind i hallen igen, kan jeg se at missionen er mislykkedes.

"Hvor fanden er brillerne?!!," brøler jeg.

Hun sukker blot opgivende:

"Han ville ikke lade mig komme ind i bussen."

"Hvem?! Buschaufføren?!!!"

Nu er mit raseri helt på kogepunktet. Jeg sparker af al kraft til en vandflaske og styrter ned ad trapperne til hovedindgangen.

"Jeg skal nok ordne det! Det satans forbandede krapyl af en chauffør!!! Det skal han ikke slippe af sted med!"

Heldigvis er min mor i mellemtiden gået ombord på færgen. Det her er ikke et kønt syn for en mor at se.

Færgen sejler om halvandet minut. Jeg løber ud på pladsen foran afgangshallen og vælter ind i den nærmeste bus. En yngre buschauffør kigger lettere forskrækket på

mig, idet jeg kaster mig ned på alle fire og begynder at vride mig rundt under sæderne.

"Er du okay?," spørger den yngre chauffør venligt.

"Det er brillerne! Jeg må finde de briller!," hvæser jeg arrigt med kinden presset mod undersiden af et sæde.

Men noget er helt galt. De sæder jeg roder rundt under er brune og ikke blå som i den bus vi ankom i. Jeg må være i den forkerte bus, og de få sekunder jeg havde til rådighed til at redde brillerne er ødslet bort til ingen verdens nytte. Det er næsten ikke til at bære. Flere tusinde kroner...

Jeg haster modløs tilbage til færgen og finder min kæreste og mor. Min mor vil gerne give middag, men jeg har mistet min appetit. Jeg siger ikke et ord under hele overfarten, stirrer blot ondt ud i luften. I flere dage har min mor glædet sig til denne tur, og nu har sønnike forskanset sig bag en mur

JEG SKAL NOK ORDNE DET! DET SATANS FORBANDEDE KRAPYL AF EN CHAUFFØR!!! DET SKAL HAN IKKE SLIPPE AF STED MED!

af barnagtigt raseri og ligner en seriemorder in spe. Efter et par forgæves forsøg på at bløde stemningen op, trasker hun alene ud til færgens cafeteria.

"Hvorfor er du så sur?," spørger min kæreste og kigger undrende på mig.

"Det er jo ikke dine briller."

Hun har ret. I den bedste af alle verdener ville jeg have trøstet hende. Det

er jo hende der har mistet noget. Men lige nu sidder jeg i den værste af alle verdener, opslugt af et blindt og helt igennem irrationelt raseri. Det er tåbeligt. Min mor kommer forsigtigt listende tilbage med en tallerken med skinke og kartoffelsalat som hun fortærer i al stilhed.

Få dage efter sidder vi i S-toget på vej til hittegodskontoret i Ballerup. Jeg er atter tilbage i rollen som et nogenlunde civiliseret menneske, og min kæreste har endnu engang demonstreret en imponerende evne til at tilgive primitiv, stupid adfærd fra min side.

Brillerne er selvfølgelig blevet fundet, og som en ekstra bonus finder vi en billig kinesisk cykel og en bunke Gammelpot- tegneserier på et lokalt kræmmermarked. Modsat mine værste anelser udartede situationen sig ikke til en veritabel katastrofe. Man kan åbenbart godt overleve et par glemte briller i en bus. <<